

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 września 2017 r. znak (...) - (...)6000-n/2017 (nr sprawy (...)) Z. (...) Oddział w S. odmówił ubezpieczonej A. N. prawa do zasiłku chorobowego za okres nieprzerwanej niezdolności do pracy od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia 23 czerwca 2017 r. z tytułu wypadku przy pracy w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zdarzenie z dnia 7 czerwca 2017 r. powodujące niezdolność ubezpieczonej do pracy we wskazanym w decyzji okresie nie może zostać uznane za wypadek przy pracy, z powodu braku istnienia przyczyny zewnętrznej zdarzenia. W konsekwencji stwierdził, że ubezpieczona nie ma prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego, a jedynie z ubezpieczenia chorobowego.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona A. N., domagając się jej zmiany, poprzez przyznanie zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. Ubezpieczona podniosła, że w dniu 7 czerwca 2017 r. uległa wypadkowi przy pracy na skutek utraty przytomności i upadku spowodowanych zaburzeniami rytmu serca w związku z nadmiernym wysiłkiem fizycznym i psychicznym będących konsekwencją przepracowania i długotrwałego stresu, którym była poddawana, a które wynikały z procesu realizacji wdrażanego projektu unijnego. W wyniku zdarzenia ubezpieczona doznała zaburzeń rytmu serca oraz złamania żebra VI lewego w linii pachowej przedniej lewej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, przywołując argumentację co do braku przyczyny zewnętrznej wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. N. była zatrudniona od dnia 28 stycznia 2015 r. na podstawie umowy o pracę w (...) Centrum Pomocy (...) w M., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku zastępcy dyrektora.

Niesporne , a nadto: zaświadczenie płatnika składek – k. 8 pliku II akt zasiłkowych ZUS, protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 5-6 pliku I akt zasiłkowych ZUS.

W dniu 7 czerwca 2017 r. A. N. zjawiła się rano w pracy i przystąpiła do wykonywania swoich obowiązków. Około godziny 8:00 udała się do gabinetu przełożonej dyrektor I. M. w celu odbycia rozmowy służbowej dotyczącej realizowanego przez (...) Centrum Pomocy (...) w M. projektu unijnego, za którego przeprowadzenie była odpowiedzialna w ramach powierzonych jej obowiązków pracowniczych.

Po wyjściu z gabinetu A. N. zasłabła. Tracąc przytomność upadła na podłogę lewym bokiem ciała. Po odzyskaniu przytomności poprosiła dyrektor I. M., aby ta nie wzywała pogotowia ratunkowego do zdarzenia.

Po krótkim czasie, z uwagi na złe samopoczucie przejawiające się drżeniem ciała, wysokim ciśnieniem oraz problemami w utrzymaniu równowagi A. N. została przetransportowana do punktu pogotowia ratunkowego w M. przez dyrektor I. M. jej prywatnym samochodem.

W wyniku przeprowadzonych badań EKG u A. N. stwierdzono zaburzenia rytmu serca. Uskarżała się ona również na ból lewej strony ciała promieniujący do okolic lewej łopatki. Celem dalszej hospitalizacji A. N. została przetransportowana specjalistyczną karetką do szpitala w D..

W okresie od 7 do 9 czerwca 2017 r. A. N. przebywała na oddziale wewnętrznym Szpitala w D., następnie została wypisana do domu m.in. z zaleceniami kontroli w poradni kardiologicznej. Wykonane w trakcie pobytu w szpitalu badanie RTG klatki piersiowej ujawniło nieznaczne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa.

Z uwagi na nieustanny ból zlokalizowany w lewej części klatki piersiowej w dniu 11 czerwca 2017 r. A. N. udała się na konsultację do lekarza kardiologa, który zasugerował jako przyczynę bólu uszkodzenie żeber powstałe na skutek upadku w pracy.

W dniu 22 czerwca 2017 r. A. N. została skierowana na badanie RTG, w wyniku którego rozpoznano u niej złamanie żebra VI lewego w linii pachowej przedniej lewej.

Dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 5-6 pliku I akt zasiłkowych ZUS, zeznania świadka M. K. – k. 29-30, zeznania świadka I. M. – k. 30-31, zeznania ubezpieczonej A. N. – k. 56-57, skierowanie na badanie i opis badania radiologicznego – dokumentacja orzeczniczo-lekarska organu.

A. N. przed zdarzeniem z dnia 7 czerwca 2017 r. nie chorowała na schorzenia, z którymi wiązałyby się utrata przytomności czy zasłabnięcie. Jedynym schorzeniem na jakie cierpi są zwyrodnieniowe choroby kręgosłupa.

Dowód: zeznania ubezpieczonej – k. 56-57, dokumentacja medyczna – k. 43, 80-87, 93-94, 108-131.

Na skutek zdarzenia z dnia 7 czerwca 2017 r. A. N. była niezdolna do pracy i od dnia 7 czerwca do dnia 26 czerwca 2017 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Przyczyną niezdolności do pracy było również złamanie żebra VI lewego w linii pachowej przedniej lewej.

Dowód: zaświadczenie lekarskie – k. 4 pliku II akt zasiłkowych ZUS, dokumentacja orzeczniczo-lekarska organu, opinia biegłego sądowego ortopedy H. M. – k. 181.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się uzasadnione.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było prawo ubezpieczonej A. N. do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w okresie od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia 23 czerwca 2017 r., przy czym niesporną okolicznością było podleganie przez A. N. ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu wypadkowemu i chorobowemu, a także fakt, że w dniu 7 czerwca 2017 r. ubezpieczona doznała urazu w postaci złamania żebra powodującego jej niezdolność do pracy trwającą od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia 23 czerwca 2016 r.

Kwestie związane ze społecznym ubezpieczeniem chorobowym reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst – Dz. U. z 2014 r., poz. 159). Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Ubezpieczona powoływała się na związek powstania jej niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy zaistniałym w dniu 7 czerwca 2017 r.

Kwestię rodzajów świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz warunków nabywania prawa do tych świadczeń reguluje ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst – Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.), zwana dalej „ustawą wypadkową”. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej jednym z tych świadczeń jest zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 6 ww. ustawy za wypadek przy pracy uważa się również nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania umowy zlecenia.

Zgodnie z art. 8 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu, od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, chyba że ubezpieczony na podstawie odrębnych przepisów zachowuje prawo do wynagrodzenia, uposażenia, stypendium lub innego świadczenia przysługującego za czas niezdolności do pracy. Natomiast, zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy

wymiaru. Oznacza to, że aby uzyskać uprawnienie do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku pracownik musi ulec wypadkowi przy pracy.

Dla oceny, czy dane zdarzenie można uznać za wypadek przy pracy należy odnieść się do przepisu art. 6 powołanej ustawy, który formułuje jego definicję. Zgodnie z nią wypadek przy pracy to nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło: bądź w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności albo poleceń przełożonych, bądź podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności w interesie zakładu pracy, nawet bez polecenia, bądź wreszcie w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji zakładu pracy w drodze między siedzibą zakładu pracy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W przedmiotowej sprawie nie kwestionowano faktu podlegania ubezpieczonej A. N. wypadkowemu ubezpieczeniu społecznemu.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami była tylko jedna spośród wymienionych wyżej przesłanek, a mianowicie, czy uraz powodujący niezdolność do pracy w okresie od 7 do 23 czerwca 2017 r. został wywołany przyczyną zewnętrzną.

Organ rentowy zarówno na etapie przedsądowym, jak i w trakcie niniejszego postępowania podnosił zarzut co do tego, że zdarzenia z udziałem ubezpieczonej z dnia 7 czerwca 2017 r. nie należy zakwalifikować jako wypadek przy pracy z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej. Wskazał przy tym, że nie badał czy omdlenie i upadek ubezpieczonej zostały wywołane samoistnym schorzeniem wewnętrznym. Podkreślał, że zdarzenia te nie zostały wywołane przez bodźce zewnętrzne. Zaznaczył, przy tym, że stres związany z wykonywaniem pracy nie może zostać uznany za przyczynę zewnętrzną wypadku przy pracy, gdyż pozycja kierownicza ubezpieczonej wynikająca z zajmowanego przez nią stanowiska w hierarchii zatrudnienia powoduje, że ten jest zwykłą cechą wykonywanych obowiązków. Uznawał, że ubezpieczona ma tym samym prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres z ubezpieczenia chorobowego w wysokości 80 % wymiaru podstawy zasiłku. Ubezpieczona zaś domagała się świadczenia w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Swoje roszczenie opierała na twierdzeniu, że zdarzenie mające miejsce w dniu 7 czerwca 2017 r. zostało wywołane przyczyną zewnętrzną, tj. powstało w wyniku omdlenia na skutek długotrwałego wysiłku spowodowanego natłokiem obowiązków, nadmiernym napięciem nerwowym i stresem wynikającym z wiążących terminów dotyczących realizacji projektu, nad którym pracowała ubezpieczona. W wyniku omdlenia i upadku doszło do złamania żebra.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł na treści zeznań ubezpieczonej oraz karty wypadku i dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, jak również na zeznaniach świadków I. M. i M. K. oraz opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii i ortopedii.

Oceniając wiarygodność zeznań ubezpieczonej, Sąd doszedł do wniosku, iż stanowią jednoznaczną, niezmienną i spójną relację zgodną z oświadczeniem świadków wypadku I. M. i M. K.. Z tych samych powodów za wiarygodne sąd uznał również zeznania świadków I. M. i M. K..

W celu ustalenia przyczyny zewnętrznej wypadku Sąd zwrócił się w pierwszej kolejności do biegłego sądowego z zakresu kardiologii G. K., w celu ustalenia czy utrata przytomności była spowodowana przyczyną wewnętrzną (chorobą samoistną) czy została wywołana przez czynniki zewnętrzne, skutkując wystąpieniem dolegliwości podnoszonych przez ubezpieczoną w odwołaniu. Z uwagi na stan zdrowia biegłego, który uległ pogorszeniu na etapie toczącego się postępowania, opinia końcowa została sporządzona przez biegłego z zakresu kardiologii J. S.. Biegły jednoznacznie stwierdził, że omdlenie jak i upadek nie były spowodowane chorobą samoistną ubezpieczonej oraz nie były spowodowane czynnikami zewnętrznymi przy wykonywaniu przez ubezpieczoną. Wskazał, że charakteru pracy ubezpieczonej nie można traktować jako przyczyny zewnętrznej omdlenia (opinia biegłego z zakresu kardiologii G. K. – k. 95 i J. S. k. 152-153).

Ubezpieczona wniosła zarzuty do sporządzonej opinii. W treści zarzutów przyznała rację stanowisku biegłego, co do niemożliwości traktowania charakteru pracy ubezpieczonej jako przyczyny zewnętrznej omdlenia. Zarzuciła jednak, że biegły w zajęтым stanowisku nie wziął pod uwagę szczególnych okoliczności panujących w spornym okresie w zakładzie pracy ubezpieczonej, a bezpośrednio związanych z wdrażaniem projektu unijnego –powodujących ponadprzeciętne i nadmierne przeciążenie umysłowe i psychiczne, na które była narażona i które przyczyniły się do wypadku przy pracy. Organ nie wniósł zarzutów do powyższej opinii biegłego z zakresu kardiologii.

Następnie Sąd zlecił biegłemu z zakresu ortopedii H. M. sporządzenie opinii, w której określi czy na skutek omdlenia ubezpieczona doznała złamania żebra, co skutkowało jej niezdolnością do pracy w spornym okresie. W opinii biegły stwierdził, że do złamania żebra doszło w wyniku omdlenia i upadku (uderzenia o podłogę), w związku z tym niezdolność do pracy w okresie od 7 czerwca do 23 czerwca 2017 r. były spowodowane również istniejącym wówczas złamaniem.

Opinia ta nie została zakwestionowana przez organ, ani przez ubezpieczoną. Opinia biegłego jest jasna, pełna i spójna, a jej wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane, wreszcie wydana została przez wysokiej klasy fachowca z tytułami naukowymi, o wieloletnim doświadczeniu klinicznym, o specjalności odpowiedniej do schorzeń ubezpieczonej po badaniu przedmiotowym oraz dogłębnej analizie dokumentacji medycznej. Biegły wyczerpująco opisał stwierdzane przez siebie odchylenia od stanu prawidłowego.

Sąd dał wiarę opiniom biegłych zarówno z zakresu kardiologii jak i ortopedii, albowiem jako bezstronni eksperci nie mieli oni interesu w działaniu na niekorzyść ubezpieczonego poprzez zawieranie w swojej opinii sądowo-lekarskiej nieprawdziwych danych. Należy również wskazać, że wnioski opinii sporządzonych przez biegłych korespondowały z treścią dokumentacji lekarskiej stanowiącej materiał dowodowy w sprawie.

Należy zauważyć, że ustawa wypadkowa nie zawiera definicji przyczyny zewnętrznej wypadku. Definicja ta wypracowana została przez wieloletnie orzecznictwo. I tak przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny w istniejących warunkach wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r. w sprawie II UKN 87/99 opublikowany w OSNAP 2000/20/760). W uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 11 lutego 1963 r. w sprawie III PO 15/62 opublikowanej w OSNC 1963/10/216 Sąd Najwyższy wskazał, że „przyczyną sprawczą - zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi.”. Podobny pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 stycznia 1998 r. w sprawie II UKN 483/07 opublikowanym w OSNP 1999/2/64: „Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu zdrowotnego. Jest to impuls powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być - powodujące uszkodzenie ciała - działanie sił przyrody, narzędzi pracy, maszyn, spadającego przedmiotu; czyn innej osoby, jak również zawiniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch, upadek - nawet na gładkiej powierzchni), byleby nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem tkwiącym w organizmie pracownika, łączącym się choćby ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi” (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., zasada prawna, III PO 15/62, OSNCP 1963 nr 10, poz. 215 oraz wyroki z dnia 16 czerwca 1980 r., III PR 33/80, LEX nr 14532 i z dnia 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, LEX nr 390131).

Co więcej, w wyroku z dnia 4 marca 2013 r. I UK 505/12 Sąd Najwyższy wskazał, iż „śmierć pracownika podczas wykonywania w czasie pracy zwykłych czynności, wskutek urazów doznanych w wyniku upadku z wysokości spowodowanego atakiem padaczki, jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30

października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.).” Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do tego wyroku argumentował, iż (w stanie faktycznym tamtej sprawy) „przyczyną pierwotną upadku było schorzenie wewnętrzne (napad padaczkowy), niepowodujące jednak samodzielnie (jako przyczyna wyłączna) zgonu pracownika, którego przyczyną było doznanie urazów czaszki wskutek uderzenia o betonową podłogę. Wystąpił więc ciąg przyczynowo-skutkowy, w którym zgon pracownika nastąpił ostatecznie wskutek przyczyny zewnętrznej (urazy czaszki spowodowane uderzeniem o betonową podłogę), niewątpliwie związanej z pracą (środowisko pracy; "uwarunkowanie źródłem zagrożenia związanego z pracą") (...) Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego. W takim razie uraz, który następuje wyłącznie na skutek nagłego rozwoju (ujawnienia się, pogorszenia, pogłębienia) schorzeń samoistnych, wewnętrznych stwierdzanych u poszkodowanego przed wypadkiem, bez zadziałania czynnika zewnętrznego, nie jest skutkiem wypadku (por. B. Gudowska [w:] Społeczne ubezpieczenia wypadkowe i chorobowe. Komentarz, pod red. M. Gersdorf i B. Gudowskiej, Warszawa 2012, nr boczny 42 do art. 3). Uraz spowodowany wyłącznie przyczyną wewnętrzną, mającą swe źródło w stanie chorobowym poszkodowanego, pozbawia zdarzenie cechy wypadku ze względu na brak przyczyny zewnętrznej. Uraz doznany wyłącznie na skutek przyczyny tkwiącej w organizmie pracownika może się bowiem zdarzyć w każdych okolicznościach, a nie tylko w pracy. Przyjmuje się jednak, że określone zdarzeniu nie można odmówić cechy wypadku, jeżeli bez wykonywania pracy nie doszłoby do niego, albo też prawdopodobieństwo jego zajścia byłoby niewielkie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., II UKN 304/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 464).” Sąd Najwyższy podkreślił, iż „nawet, gdy źródłem nagłego zdarzenia była choroba, to należy uwzględnić przyczynę dodatkową, zewnętrzną, pochodzącą ze sfery zagrożenia pracą i przyjąć, że ta właśnie przyczyna spowodowała uraz. Uraz doznany w wyniku nagłego zdarzenia spowodowanego epileptyczną utratą świadomości w miejscu pracy może być poczytany za spowodowany przyczyną zewnętrzną, jeżeli warunki pracy wywarły wpływ na jego rozmiar, przykładowo w sytuacji, gdy podczas upadku z powodu utraty przytomności pracownik stracił rękę urwaną przez maszynę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., I UK 205/07, OSNP 2008 nr 23-24, poz. 361). Według tej reguły uznaje się za wypadek przy pracy upadek pracownika na skutek utraty przytomności wynikającej ze skłonności do omdleń, gdy doznanie urazu następuje wskutek uderzenia o twarde podłoże lub upadku z wysokości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 1977 r., III PRN 47/76, (...) 1977 nr 1, s. 44 oraz z dnia 14 września 1977 r., III PRN 30/77, Służba (...) 1978 nr 2, s. 34). W takich przypadkach przyczyną sprawczą doznanych uszkodzeń ciała pracownika jest nie tylko sam atak choroby powodujący utratę przytomności, lecz czynnik zewnętrzny, którego wystąpienie powoduje uraz.”

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, że niemożność ustalenia przyczyny upadku ubezpieczonej nie może skutkować przyjęciem, że zdarzenie zostało spowodowane wyłącznie czynnikiem wewnętrznym. Trzeba tu też zauważyć, że w przypadku będącym przedmiotem sporu można by jedynie spekulować, co było przyczyną zaburzenia rytmu serca i omdlenia zakończonego upadkiem. W świetle zaprezentowanego wyżej orzecznictwa Sądu Najwyższego omdlenie lub zasłabnięcie pracownika (czy choroba je wywołująca) nie mogłoby zostać uznane samo w sobie przyczyną wypadku, lecz przyczyną w takiej sytuacji stanowiłoby zetknięcie ciała upadającego pracownika z podłożem, w sprawie niniejszej skutkujące złamaniem żebra ubezpieczonej.

Organ rentowy nie powołał się na żadne okoliczności, które pozbawiłyby ubezpieczoną świadczeń z ubezpieczenia – jak chociażby rażące niedbalstwo (art. 21 ustawy wypadkowej), nie wykazano również żadnych przyczyn (schorzeń) wynikających wprost z organizmu ubezpieczonej (organ przyznał, że nie badał sprawy pod tym kątem), zaś przyjmując za Sądem Najwyższym, że przyczyną urazu był upadek – uderzenie o podłoże – co ma bezpośredni związek z pracą (miejscem, w którym zdarzenie nastąpiło), nie zaś nieustalona przyczyna wewnętrzna. Nawet jeśli ubezpieczona cierpiałaby na schorzenie wiążące się ze skłonnością do omdleń, to w niniejszym stanie faktycznym nie stanowiłoby ono wyłącznej przyczyny wewnętrznej niezdolności do pracy w okresie spornym.

Ostatecznie należy więc uznać, że przyczyną zewnętrzną wypadku z dnia 7 czerwca 2017 r., które wywołało niezdolność do pracy ubezpieczonej było uderzenie w twarde podłoże po omdleniu zakończonym upadkiem. W wyniku upadku doszło do złamania przez ubezpieczoną żebra, a zdarzenie miało miejsce w pracy i podczas wykonywania obowiązków pracowniczych, czego nie kwestionowano. Nie ulega wątpliwości, że bez upadku i uderzenia w miejscu pracy nie doszłoby do powstania urazów skutkujących niezdolnością ubezpieczonej do pracy w dalszym okresie. Tym samym Sąd uznał, że ubezpieczonej przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 czerwca 2017 r. do 23 czerwca 2017 r. z tytułu niezdolności do pracy powstałej na skutek wypadku przy pracy.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w przedmiocie przyznania ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru świadczenia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)